



**Spolek přátel jižanského rocku
792 01 Bruntál, Česká republika**



**★ THE
LAST
REBELS**

DIXIE
spolek přátel
jižanského rocku
79201 Bruntál

MOTTO: Být jižanem je dar od Boha.

část čtvrtá

Přátelé,
v tomto obsáhlém bulletinu Vám překládáme poslední /doufejme/,
materiály a informace o skupině LYNIRD SKYNYRD.
Největší dík v tomto informátoru chci věnovat JINDROVI, který se
překladem nejvíce zasloužil o to, že nyní můžete číst i to, co
jsme ještě nevěděli a neznali. Věříme, že toto čtení bude pro Vás
velmi zajímavé a vzrušující.

místopresident

V této úvodní části Vás chceme seznámit se všemi osobnostmi, které tvořily a tvoří dodnes legendu zvanou "LYNYRD SKYNYRD". Vyšli jsme ze všech zatím dostupných informací, které se k nám dostaly v poslední době. Tvořily je hlavně :

- 1/ ENCYKLOPEDIIE ROCKU - vydaná v roce 1991 v Polsku
- 2/ Překlad přílohy ke 3 CD Anthologii Lynyrd Skynyrd
- 3/ články, recenze a jiné dostupné materiály

Jádro Lynyrd Skynyrd - 1973 - 1977

RONNIE VAN ZANT	/ 15.1.1948, Jacksonville - Gillsburg, Mississippi/ - voc	20.10.1977
GARY ROSSINGTON	/ 4.12.1951 Jacksonville/ - gt	
ALLEN COLLINS	/19.7.1952, Jacksonville - 23.1.1990, Jacksonville / - gt	
ED KING	/14.9.1949 - South California/ - gt	
BILLY POWELL	/3.6.1952, Corpus Christie, Texas / keyb, p,	
LEON WILKESON	/2.4.1952, Newport, Rhode Island / bass	
BOB BURNS	/?/ dr	
ARTYMUS FYLE	/15.7.1948, Louisville, Kentucky / dr	
STEVE GAINES	/14.9.1949, Miami, Florida - 20.10.1977 Gillsburg, Mississippi/ gt	

Vokální doprovod tvořilo trio "THE HONKETTES" ve složení :
Cassie Gaines, Jo Jo Billingsley, Leslie Hawkins

Návrat Lynyrd Skynyrd - 1987 - ?

Johnny Van Zant	- voc
Randall Hall	- gt
Dale Krantz-Rossington	- voc
Kurt Custer	- dr



L Y N Y R D S K Y N Y R D

Motto: Američanem se člověk prostě narodí, ale jižanství je pouze z milosti Boží.

"Jižanský rock je mrtvá značka" - magazínový oblbovák a rozmělnřování proporcí. My hrajeme jinak, než hráli Allmans nebo Wet Wille. Jižanské kapely jsou rozdílné."

Ronnie Van Zant, říjen 1977

Drsná severní Florida je úplně jiná než její stepní sestra - plážemi lemovaná poloostroví jižní Floridy, patřící více do společenství lesnaté a bažinaté jižní Georie. Plazíc se podél ústí St. John s River je městská část Jacksonville jeden z nejprůmyslovějších přístavů jihu a sídlo Mayport Naval Station.

Bylo to na drsnější straně Jacksonville, když svalnatý bývalý profi-boxer a takto řidič kamionu Lacey Van Zant založil se svou ženou Marion vzkvétající rodinu sestávající se ze tří dcer a tří synů. Nejstarší syn Ronnie viděl sousedství s dělnickou třídou takto: "Bylo to tvrdé, obzvláštř tam, kde jsem vyrůstal já. Bylo to jako v ghettu, černý a bílý a samá pouliční rvačka."

Lacey učil syna boxovat a jak Ronnie vyrůstal v ulicích Shantytownu, dostával se do malérů a mezitím si hrál s míčem nebo rybařil v blízké řece. Jinou kapitolou byla muzika. Jako výrostek zpíval poprvé v kostele se sborem černošek, ale jeho zajímala jiná muzika. Jeden z jeho sousedů, byl starý zemědělec z Georgie, který hrával na verandě svého domu drsné blues z venkovských bažin. Malý Ronny strávil hodiny posloucháním hudby a rad Shortyho Medlocka. "Necouvej a nepřestávej, nebo budeš pořád stát ve stínu," radil Shorty dychtivému mladíkovi.

Dalším vlivem bylo rádio v tátově nákladáku. Ronnie provázel příležitostně svého otce na východní pobřeží a někdy se po dálnici dostal na sever až k New Yorku. Tyto výlety byly provázeny zvukem kapely společnosti AM, ve které byl i Ronnieho oblíbenec Merle Haggard.

V šestnácti letech přišel Ronnie ke kapele jménem "Us" a zeptal se jich, jestli by do svého čela nechtěli zpěváka pro směsici černé muziky z delty a velkoměstského rhythm and blues. "Us" pořádali často bitvy s ostatními školními kapelami, včetně jejich největšího rivala z Forrest High School "The Mods". S těmi hrál i třináctiletý kytarový samouk Allen Collins. Jak už název naznačuje, "The Mods" hráli rock and roll ovlivněný Anglií.

Po rozpadu "Us" se jedna z těchto "anglických" kapel přizpůsobila Ronniemu. Měla stejně syrovou energii jako "venkovská country", ale měla novou oheň i rychlejší a frenetičtější tempa. Zvuk jejich kytar už byl amplifikován tak, aby přehlušil řev fanoušků. Jejich vzor byli The Rolling Stones a Ronnie nikdy nezapoměl na okamžik, kdy je slyšel poprvé. Od té doby taky snil o tom, že si zformuje kapelu, která by byla ekvivalentem Stones. "Sbíral jsem kluky a přesvědčoval je, aby šli se mnou hrát," říká Ronnie o obsazování kapely, která by naplnila jeho sen. Začal se seousedem, který měl bicí soupravu - s Bobem Burnsem. Ronnie se ptal Boba jestli nezná někoho, kdo má kytaru a ten přemluvil svého třináctiletého kamaráda ze školy, který navazně zase přemluvil Larryho Junstroma, který vlastnil baskytary. Chyběly pouze dvě věci - aparatura a možnost hrát. Jediný, kdo tyhle možnosti měl,

byl kytarista "Mods" - Allen Collins, kterého všichni znali. Z toho vznikla kapela "The Noble Five". Modelovali se podle první vlny britské rockové invaze - Yardbirds, Cream s Claptonem a Hendrixovy výbušné Experience. Hráli od nich všechno - tvrdý, silný rock plný echa, zpětných vazeb - nový metalický sound, který označovali jako "psychedelic". The "Noble Five" cvičili po skončení školy a vystupovali většinou na místních mejdanech a zábavách, při čemž všechno vozili v Ronnieho autě. Jejich honorář byl, to co vypili plus peníze, které vydyndali. Zvuk celé pětice zapojené na jediný otřískaný aparát byl strašně přebuzený. "Když jsme začali hrát, šla z nás skutečná hrůza", vysvětluje Ronnie. Když někdy zkoušeli v garáži rodičů Boba Burnse, slyšeli bušení na vrata a když vyběhli, nikdo tam nebyl. Burns se směje: "Za dveřma byl Leonard". Když zazvonil telefon a na lince nikdo nebyl, Bob ho označil zase jako "Leonarda". To se brzy stalo kapelovým vtipem a možná zárodkem budoucího názvu kapely.

V Lee High School byly přísné předpisy ohledně oblečení a vzhledu vůbec. Bob s Garym se řítili do problémů se svou novou rockandrollovou vizáží a dlouhými vlasy. Brilantinovali si vlasy do účesů podle školních řádů, ale po povinném třídním sprchování je učitel Leonard Skinner často přistihl se zakázaným účesem a následovalo přísné potrestání. Unaveni neustálým šikanováním, vypadli v šestnácti letech ze školy sami.

Pětice byla sice zlomená, ale díky stálému kšeftu odolali a jako kapela zůstali pohromadě. Neustálé problémy byly i s hlasitostí jejich zkoušek a tak byli nuceni hledat prostory mimo město. Tak našli místo, které bylo později známé jako "Hell House" a nacházelo se poblíž města Green Cove Springs jižně od Jacksonville na 99 akrové farmě. V malé a dusné kabině se tak zrodila hudba Lynyrd Skynyrd. Ronnie dal v potu tváře konečně dohromady studiovou sestavu a kapela začala psát písně s bezprostředním účelem pro natočení desky. Hell House byl okupován od svítání do soumraku - sedm dní v týdnu. Témata jejich textů pocházela z bezprostředních zážitků, třeba z Garyho a Ronnieho historek při rybaření poblíž domu.

Ronnie: "Nejdřív jsem hledal melodii a pak jsem přemýšlel na slovech. Nakonec jsem to předložil některému z kytaristů a zaranžovali jsme to." Snažil jsem se psát o věcech, které jsem dělal, o místech, která jsem viděl, o normálních věcech... já myslím, když píšeš čistě a bez příkras, zasáhneš a oslovíš mnohem větší počet lidí."

Do Jacksonville dorazila protioficiální kultura a kluby jako "The Woodstock" a "Forrest Inn" vznikly právě v té době. Ronnie, Allen a vůbec celá kapela si západní hranici města velmi oblíbili. Hráli pod názvy přejetými z podřadných filmů. Poprvé podle horroru Vincenta Price "Congueoror Worm", potom jako "One Percent" podle filmu o Hell s Angels. Jednou použili svého oblíbeného fóru o Leonardovi a zkombinovali ho se jménem svého gymnaziálního profesora a uvedli se pod jménem "Leonard Skinnerd". Většina návštěvníků profesora Skinnera znala a jejich nadšená odezva dala kapele nový a definitivní název. Z obav před následky bylo nutno pouze změnit "i".

Jacksonville se brzy stalo nástupní scénou pro jižanskou blues-rockovou generaci. Z Maconu, Georgia přišel Duane Allman, aby jamoval se "Second Coming" kde byli i Dickie Betts a Berry Oakley a výsledkem byl přínosem i pro novou kapelu Skynyrd. Když se objevilo první album Allman Brothers, nastal blues-rockový revival po celé Dixie. Taky dorazila další vlna britského blues v

čele s Led Zeppelin. Na Skynyrd měla největší vliv skupina Free - silný kvartet s mohutným, dupajícím soundem. Soulující zpěvák Paul Rodgers se okamžitě stal jeden z Ronnieho nejoblíbenějších zpěváků a textařů, zatímco kytarista Paul Kossoff se svým "krvavým vibrátorem" byl modelem pro Garyho zkruslené tóny.

Lynyrd Skynyrd se začali hudebně vyhraňovat. Vyhráli bitvu o to, kdo bude na turné doprovázet kapelu "Strawberry Alarm Clock", která se snažila ještě něco vyždímat ze svého hitu z roku 1967 "Incense and Peppermints". Padesát dolarů týdně, které dostávali na turné, byl dvojnásobkem toho, co vydělávali hraním v Jacksonville a kapela si tak začala pomalu zřizovat i svou zájezdovou techniku. Začínali s původními techniky Deanem Kilpatrickem a Kevinem Elsonem, /který později produkoval Journey a mixoval Lynyrd Skynyrd 1991/.

V říjnu 1970 spolu Lynyrd Skynyrd byli pět let a odehráli bezmála tisíc vystoupení. Měli manažera Alana Waldena, bratra prezidenta Capricorn Records, Phila Waldena. Alan zprostředkovával většinou soulové kapely a zařídil pro Lynyrd Skynyrd natočení demo-snímku v Quinvy Studios, aby se tak dostali do vzrůstajících se soulových Muscle Shoals v Alabamě.

Jednou z písní natočených v Quinvy byl i "Free Bird" a rocková epika začala vznikat právě tady. Allen měl hodně hotové muziky ještě z časů, než s kapelou začal hrát. Ronnie se ale bránil tomu, aby lepil a plácal slova na spousty akordů. Nakonec, když Ronnie přišel s textem na "Free Bird", požádal Allena, aby mu zahrál jeho melodii. Jakkoli, počáteční verze byla pro obecenstvo nudná. To bylo před tím, než sem Allen přidal zrychlující se tempo s akcentujícím "Can't cha - a - ang - ange...". což celou píseň výrazně odpíchlo. Když zahráli píseň v novém aranžmá po prvé v jacksonvillském Art Museum, odezva byla ohromující.

Jimmyho Johnsona u Muscle Shoals Sound Studios zaujaly na demo-snímku Quinvy kytary a Ronnieho zpěv. Johnson věřil, že materiál má svou hodnotu a že se vyplatí dát ho na album, i kdyby se měly vrátit pouze náklady na natáčení a on by do toho šel pouze za procenta z prodeje. Lynyrd Skynyrd si tedy vypůjčili peníze a odjeli do severní Alabamy, kde v malé vesničce Sheffield začali natáčet pro Muscle Shoals Sound. Osm členů teamu tehdy bydlelo ve dvou pokojích malé kamionové zastávky "Blue". Rick Medlocke, bubeník a příležitostně i sólový zpěvák, později leader skupiny Blackfoot a basista Leon Wilkeson se připojili až ke konci druhé série nahrávacích sessions. První session se odehrál na jaře 1971 a druhý téhož roku na podzim.

Jimmy Johnson a jeho produkční partner Tim Smith vedli kapelu vpravdě mistrovsky - ukázali jim, jak sladit dohromady basu a bicí jako rytmickou sekci, jak udržet původní náladu v průběhu celého natáčení u každé písně. Kapela mohla točit jen v čase, kdy bylo ve studiu volno a to bylo někdy až po půlnoci. Ale konečně natáčeli! To zase oni učili své zvukaře a inženýry trpělivosti. Začínali s písní "One More Time" a postupně natočili vícestopé originální verze písní "Free Bird", "I ain't the One", "Trust", "Gimme Three Steps" a dvanáct dalších. Ronnie později zdůrazňoval dluh kapely posádce studia a v písní "Sweet Home Alabama" je dokonce láskyplně pasuje na "The Swampers".

Manažer Walden se s pásky od Muscle Shoals porůznu porozhlížel, ale zájemce nenašel. Jedině firma jeho bratra Capricorn projevila zájem, ale to Ronnie odmítl, protože cítil, že by kapela zapadla v explozi firem vydávajících jižanské kapely jako The Allman Brothers Band, Marshall Tucker Band a Wet Willie.

Skynyrd se s obavami vrátili do Jacksonville a tady zjistili, že domácí strava lidem moc nechutná. Jejich nekonformní zvuk se stal u pořadatelů neoblíbeným a tak se kapela přesunula do Atlantý kde se usadili a zkusili to v nejynámějším a nejbezpečnějším baru ve městě - ve Funochio s. Kapela tady vyměnila hraní ve spořádaných jacksonvillských klubech za každonoční střelbu a blýskání nožů. Peníze na cestu si vypůjčili od Ronnieho manželky Judy a ona financovala i jejich návrat.

V roce 1969 navštívil Atlantý a producent Al Kooper, aby tu vystoupil na prvním Atlanta Pop Festival. Scéna jižanského rocku právě explodovala a Kooper zaznamenal v Atlantě a jejím okolí přímo nadbytek talentů. S podporou NCA Records otevřel novou značku "Sound of the South" a podepsal smlouvu se čtyřmi novými umělci. Tři z nich pocházeli s funkové formace "Elijah" - vlastně reformovaného Kooperova "Blues Project" a atlantské barovky "Mose Jones". Právě na doporučení "Mose Jonese" se Kooperova pozornost zaměřila na Lynyrd Skynyrd. Kooper s nimi jamoval ve Funochio s a posléze Lynyrd Skynyrd po počátečním váhání podepsali. Mladý basista Leon Wilkeson, vyděšený eventuálním úspěchem kapely, prásknul do bot. Při hledání náhrady si Ronnie vzpomněl na basistu kapely "Strawberry Alarm Clock" - Eda Kinga. Ronnie zjistil, že King pracuje v malém baru někde v Severní Karolině a přitáhl ho do Hell House, kde probíhaly zkoušky na Kooperovy demo-snímky. Byly pak natočeny na živém session ve Studio One v Atlantě, který trval do 3 hodin ráno. Pět těchto demo-snímků je oživeno i v anologii Skynyrd. Dosud neuveřejněná verze písně "Free Bird" zřetelně demonstruje uspěchanost nahrávání těchto demo-snímků. Během svého sóla přetrhl Allen Collins strunu, ale nebyl už čas něco vracet nebo opravovat. Od té doby existuje v proslulé kytarové koncovce dlouhá pauza. I aranžmá jasně ukazuje, jak píseň postupně vyrostla a uzrála.

Lynyrd Skynyrd měli v repertoáru dvacet písní, když přikročili k natáčení svého prvního alba /Pronouced leh - nerd skin - nerd/. Rozhodli se taky, které písně producentovi předvedou, aby byl session náležitě bouřlivý. Silná a vedení schopná Kooperova osobnost někdy s názory kapely, třeba v souvislosti se změnou původního aranžmá písně "I aint the One", nesohlasila jenže lekce z moderní nahrávací techniky dovolila kapele vkládat do svých písní nové ozdoby. Jedna z nich je třeba zdvojená stopa v písní "Free Bird" kde Allen vedle svého sóla připojil na vedlejší stopu ještě další kytaru a tím stvořil ten slavný zdvojený kytarový sound, kterým album vrcholí.

Po natáčení desky /Pronouced/ se vrátil Wilkeson a King přešel na kytaru, aby tak i na koncertech mohli uplatňovat násobený zvuk kytar. Jednou, když zase laborovali se zvukem, přišli na to, že Allenův bodavý Gibson Firebird, Garyho kňučící Gibson Les Paul a Edův kovový Fender Stratocaster se střídavě vzájemně velmi dobře doplňují. Nový člen také způsobil bezprostřední zvrát svou novou tvořivou energií a to vyllynulo napsáním písně "Sweet Home Alabama" ještě před vydáním desky Pronouced.

"Sweet Home Alabama" se stala Ronnieho odpovědí i vysvětlením některých věcí na kritickou píseň Neil Younga "Alabama", která se krátce před tím objevila na jeho albu "Harvest" a která byla pouhým pokračováním jeho písně "Southern Man", písně plné pohrdání jižanským regionem.

Ronnie říká: "Alabama" jsme napsali jen z legrace. Ani jsem o tom všem moc nepřemýšlel - ten text vznikl úplně spontánně. Smáli jsme se jako šílenci a při tom jsme si říkali - to není moc

sranda! Neila Younga i jeho muziku máme moc rádi."

Dne 29.6.1973, bezprostředně po natočení písně "Sweet Home Alabama" se Lynyrd Skynyrd předvedli na tiskové konferenci v atlantském klubu Richard s. Na scénu vtrhli s hlučnou verzí písně "Workin for MCA", napsanou přímo pro tuto příležitost. Party končila tím, že 500 zkoprnělých veteránů gramofonového průmyslu stálo na židlích a napínalo krky, aby zhlédlo tuhle neznámou kapelu.

Manažér dalších koňů MCA - "The Who" - Peter Rudge, podepsal smlouvu, podle níž Lynyrd Skynyrd mají otevírat koncerty "Quadrophenia Tour 1973" pro skupinu Who. Zahajovalo se 20.11.1973 v sanfranciském Cow Palace. Vystrašení Lynyrd Skynyrd, kteří doposud hráli pouze v klubech a barech, snažili se vytvořit si příbuzné podmínky na scéně Cow Palace nemírným pitím a tím proměnili svůj blok pěti písní ve skutečně vzrušující paniku. Dav si je okamžitě zamiloval.

Show Lynyrd Skynyrd, to nebyla záležitost nějaké choreografie = středem pozornosti byl Ronnie, který rázoval scénu svými medvědími kroky a při tom mával mikrofonním stojanem jako rybářským prutem, jinak se pohnul jen tehdy, když šel vyběhnout některého z kytaristů k nějaké akci. Ronnieho statický projev s chlapáckým barytonem byl velmi typický a každou svou kreací zakončoval dvojím hvízdnutím, které divákům signalizovalo nástup dalšího bouřlivého sóla.

"Free Bird" dominoval na radiostanicích VKV a i úspěch alba u kritiky korespondoval s úspěchem na turné s Who. Navzdory tomu nic z toho nepodpořilo jejich singl "Gimme Three Steps", udělaný pro představy žebříčků. Když v lednu 1974 šla kapela v čele s Kooperem do Record Plant studií v Los Angeles, všichni cítili tlak pro vyprodukování něčeho, co by se dostalo do Top 40. Ronnie cítil, že by to mohla být "Sweet Home Alabama", ale Kooper i MCA byli toho názoru, že je to příliš regionální záležitost a zvolili raději "Don t ask me no Questions".

Ronnie: "Já jsem si myslel, že kdyby se singl, který oni prosazují, nechytil, použijí třeba "Sweet Home Alabama". Pořád jsem ten pocit měl. Klesali jsme opravdu rychle. Vždycky ten úspěch urychlí jiné věci, které rychle upadají."

"Don t ask me no Questions" to nedokázala, takže později v červnu byla "Alabama" zařazena jako zdolání posledních překážek a obrození zajímavého alba "Second Helping". Vzkaz Neilu Youngovi a Watergate v textu rozpoutal vášnivou polemiku a když deska rozehrála hitparády, padl následkem skandálu Watergate i prezident Richard Nixon. 20.zářím byly "Sweet Home Alabama" i "Second Helping" ohodnoceny zlatými deskami.

Úspěch "Alabamy" měl dvojitý dopad. Odpověď na Youngova "Southern Mana" i "Watergate don t bother me" měly za následek neumělá znamení na tričkách i jeansech této floridské kapely, "A Southern Band". Tady se konečně uplatnila nesmazatelná nálepka "jižanská kapela". Potom teprve společnost MCA přidala na pozadí scény Lynyrd Skynyrd i konfедераční hvězdy a pruhy a tím vlastně plně rozvinuli image kapely, ať už o ní stáli nebo ne. Za podpory prvních dvou desek začali Skynyrd koncertovat a jednotlivé koncerty se začaly pomalu vyplácet. Po evropském turné nahradil hudebníka a zakládajícího člena kapely Boba Burnse muž ze Severní Karoliny - Artimus Pyle. Bob kapelu opustil po úplném vyčerpání a Ronnie napsal píseň "Am I losin", která o tom částečně pojednává.

Bob Burns natočil "Saturday Night Special" ještě před tím, než

kapela odjela na evropské turné a když se pak Skynyrd vrátili do Webb IV Studios v Atlantě, zjistili, že vlastně nemají pro další natáčení s Artimusem nic připraveného. Tak se stalo, že byli ve studiu nepřetržitě 21 dní za sebou a při 16-ti hodinové pracovní době vzniklo sedm písní, které připojeny k "Saturday Night Special" daly dohromady nové album, které vzniklo vlastně z povinnosti. Se sarkazmem plným pochopení, pojmenoval Ronnie desku "Nuthin Fancy"/přibližně - "Žádná krása"/ a kapela vyrazila na 90 dní trvající turné se 61 koncerty, kterým členové kapely říkali - "Torture Tour"/útrpný zájezd/. Navzdory nespornému úspěchu, turné vezlo v závěsu za sebou spoustu pěstních soubojů, zdemolovaných hotelových pokojů, odfláknutých koncertů ba i odvolaných vystoupení. Během turné vyšlo také najevo, že Ed King není schopen akceptovat jejich životní styl a osobní problémy a ten se také jednoho večera sbalil a odjel. Allen a Gary byli nuceni rozdělit si jeho party pro zbývajících šest týdnů Torture Tour. Ronnie: "Slopali jsme láhve od Doma Perignona, pětinky whisky, pivo a víno. Nemohli jsme dát vůbec dohromady strukturu písní. Nějaký kluk, skrčený za aparaturou na nás řval co máme hrát. Vedle nás vypadali Who jako kluci, když jdou v neděli do kostela. Dělali jsme věci, které můžou dělat jenom šílenci." Ronnie: "Psalo se o místech, kde jsme se rozpadli a jiné podlosti.. hrozně nás to unavovalo a deptalo..prostě nervy..házeli jsme to za hlavu a klesali stále hloub. K čertu s tím. Mezitím co jsme tohle prováděli, otevíral se před námi jako díra ve zdi, symbol odpovědnosti."

I když bylo komerčně úspěšné, album "Nuthin Fancy" Skynyrd nikdy neuspokojilo, takže pro jejich čtvrtou desku povolal manažer Peter Rudge producenta Toma Dowda, který produkoval klenoty jako "Layla" a "Allmans Live at Fillmore East" a ten to celé vzal pod kontrolu. Dowdův přístup byl disciplinovaný a odpovědný. Pečlivě aranžoval a zkoušel každou píseň a pak teprve natáčel základ jako samostatnou jednotku kapely. To značně kontrastovalo s Kooperovým přístupem, který spoléhal na zdvojování. Čtyři kousky pro nové album byly natočeny koncem září v Record Plant, Los Angeles. Potom kapela vyrazila na koncerty a v listopadu se vrátila, aby dokončila nahrávání ve Capricorn Studios v Macon, Georgia. Titulní píseň nového alba byl další z nepochopených monumentů Lynyrd Skynyrd. Byla to "Gimme Back my Bullets".

Ronnie: "Tuhle píseň jsme pak vynechávali...skoro každé publikum na nás vrhalo hrsti nábojnic ráže 38...já zpíval "gimme back my bullets" a oni mi je prostě dávali...ale existují přece dva druhy střel /v showbyznysu/. Jsou kulky jako střely z pistolí a pak jsou střely obchodních magazinů. Rád bych abyste tu píseň vnímali tím druhým způsobem. Tak jsem to taky mínil."

V čase, kdy "Bullets" vyšly, bylo v country hudbě v pohybu hnutí "psanců" a písně jako "All I can do is Write about It" z desky "T for Texas", kterou Skynyrd hráli na koncertech, reagovaly na důraz tvrdšího jádra country music. Tohle hnutí povstalo přímo z kořenů country hudby jako hnutí proti uhlazenému Nashville Soundu a bylo pod vlivem Waylona Jenningsa, Willieho Nelsona a Tompalla Glasera, kromě jiných. Zařazení písně "T for Texas" bylo inspirováno tím, že Ronnie slyšel Glaserovu verzi klasického jódlu Jimmieho Rodgerse.

Pro velký úspěch obou turné i desek vyjeli Lynyrd Skynyrd na cesty, aby v červenci 1976 natočili živé album, které mělo být již jejich páté a nazvali ho "One more from the Road". To dávalo kapele čas pro hledání třetího kytaristy a po několik měsíců si

zvali hráče jako byl zakladatel Mountain, kytarista Leslie West nebo jižanský studiový kouzelník Wayne Perkins. Oba byli blíže než si mohli představit.

Následovně po "Bullets" se staly součástí koncertů Lynyrd Skynyrd i tři gospelové sboristky - Jo Jo Billingsley, Leslie Hawkins a Cassie Gaines. Ta poslední byla "vyprahlé hrdlo" z Memphis State University a zúčastnila se poprvé po pěti letech studiové spolupráce koncertu kapely. Když slyšela, že kapela shání nového hráče, řekla jim o svém mladším bratrovi. Steve Gaines byl o Lynyrd Skynyrd dobře informován a píseň "Saturday Night Special" byla součástí i repertoáru jeho kapely "Crowdaddy". Když vyrazil ze svého domova ve městě Seneca, Missouri aby se podíval na koncert Skynyrd v Kansas City, bylo to vlastně hlavně na přání jeho sestry. On neměl tušení, že Cassie všechno naaranžovala tak, aby si se Skynyrd i zahrál. Vstoupil na scénu, aby si s nimi zajamoval v písni "T for Texas" a kapela byla úplně šokována jeho schopnostmi.

Ve svých 26 letech měl Steve stejné profesionální zkušenosti jako Lynyrd Skynyrd. Od roku 1971 působil ve skupině, která doprovázela Mitche Rydera a měl i studiové zkušenosti i z Memphisu a Maconu. Když se vracel z Kansas City domů, jeho kariéra vlastně teprve začala. Nikdo z Lynyrd Skynyrd se o tomto vystoupení ani nezminil, až po dvou týdnech mu najednou zavolal Ronnie a přímo se ho zeptal, jestli by se nechtěl ke kapele připojit a to v Myrtle Beach, South Carolina.

Ronnie: "Já jsem očekával, že jednoho dne budeme všichni ve Stevieho stínu. Tento kluk hrál i skládal jako šílený. On zjančil všechny v kapele, že po léta nehráli tak dobře, jako v téhle době."

Stevieho energie a pozitivní vliv měly strašný tlak na kapelu, obzvláště na Allena, který o vystoupení v Kansas City neustále básnil, což byla nejpozitivnější reakce pro kapelu při usazení mladého Gainese na post třetí kytary. Jenom měsíc poté, při natáčení živého alba, strávil Stevie celý měsíc červen v maratonu jam sessionů a biflování se. Ten měsíc zkoušení, to bylo po prvé, kdy měla kapela delší čas na přípravu k natáčení. Pověst živých vystoupení Lynyrd Skynyrd prudce stoupala a tím se dostali až do stratosfér, které dosud okupovali jen takoví Rolling Stones nebo v této chvíli ještě otřesení Allman Brothers. V červnu, kdy hráli Skynyrd v Gator Bowl koncert na podporu prezidentského kandidáta Jimmyho Cartera, byli už největší atrakcí celé akce a v srpnu už jejich vystoupení na britském Knebworth Festival vyvolalo dokonce zuřivost kralujících Rolling Stones, jak napsal New Music Express a další britské týdeníky.

Na rozdíl od některých arén, kde Skynyrd hráli, slavnostně vyzdobené Fox Theatre v Atlantě, bylo příliš malým místem pro jejich mocný sound. S Gainesem a potřebným časem na zkoušení, byla kapela pro svá vystoupení dokonale vybavena a vyplnila vždy, co se od ní očekávalo.

Bující pověst o koncertech Skynyrd se odráží i odlišností aranžmá a změn v podání jejich písní na koncertech. To vše se odehrálo před tím, než přikročili k živému natáčení. Ronnie začínal být unavený úvahami novinářů, kteří se zabývali vytvářením image Skynyrd jako opilců, rváčů a chrapounů. Kapela ustoupila od konfедераčních barev na zadním prospektu a scény a přestali používat i úvodní znělku "Dixie". Ronnie se taky začal více starat o svou osobu a to i mimo scénu. Začalo to odvykáním si na všudypřítomnou láhev whisky. S tím jistě souviselo i narození

jeho dcery Melody.

Někteří členové kapely se z uplynulých zkušeností nepoučili. O víkendu na Svátek práce, kdy měla kapela trochu volna před nadcházejícím turné, Gary a Allen nabourali své luxusní autáky ve dvou na sobě naprosto nezávislých karambolech. Právo na ně tvrdě dopadlo a oba to odnesli velkou pokutou za "řízení pod vlivem", ale to se nedalo měřit se vztekem Ronnieho. Ten ve svých rozhovorech pro Los Angeles Times, Circus Magazine a jiné listy nazval tyto incidenty "zbytečnými pitomostmi". Jeho spílání kulminovalo v textu písně "That Smell", napsané a uvedené během jejich turné a realizované na albu "One more from the Road". V důsledku incidentů byla kapela nucena odložit začátek turné a tisk se otevřeně posmíval Ronnieho uklidňujícímu se image a pokusu se odrodit.

Album "One more from the Road" se bezohledně vřítilo do Top 10 a stalo se zlatým a později i platinovým. S tímto úspěchem se dostavilo i plno dobrých změn, dobročinnými akcemi počínaje. Důležitá byla i výměna zájezdového autobusu za kapelové letadlo, čímž kapela ušetřila spoustu času, tak důležitého pro přípravu dalšího studiového alba.

V dubnu 1977 vstoupili Lynyrd Skynyrd do Crieferia Studios v Miami, vedeni producentem Tomem Dowdem a s sebou si nesli dostatek materiálu ke zkompletování nového alba. Nicméně session skončil nespokojeností s průběhem mixáže a kapela se vydala na turné a tím opět nastalo nezáživné vězení. Lynyrd Skynyrd strávili potom léto 1977 na svém nejimpozantnějším turné po arénách a otevřených stadionech po celých U.S.A. Uvádění nápěvem "Theme from The Magnificent Seven", znovuoživilo vzájemnou spolupráci a stali se tak "událostí, která předčila všechny ostatní koncertní záležitosti", jak napsal San Franciscan Examiner.

"Vkusná směs countryových standartů a hard-rockových originálů a spolu s bezstarostnou euforií je pro Lynyrd Skynyrd ziskem tam, kde by žádná jiná kapela nemohla být lepší - je to zápas hraný přímým útokem na jisté vítězství." Další umělci na soupisce koncertů byli Santana, Peter Frampton a The Outlaws. Chvála kritiků i nadšení diváků se opakovaly na každé štaci tohoto turné.

Kapela se pak přesunula do Studio One v Doraville, aby dokončila album započaté v Criteria Studios. Když tam dorazili, našli zde inženýra Rodney Millse, protože Tom Down byl ještě vázán na projektu Roda Stewarda v Torontu. Down požádal losangelského inženýra Barryho Rulpha, jestli by ho v Atlantě "nereprezentoval, že se koncem týdne po dokončení projektu vrátí a dá mu jako producent zelenou k dokončení všech věcí.

Rulph točil klasické album Waylona Jenningsa "Are you ready for the Country" a nejen pro to byl ve studiu vítán. Obsáhlá debata s Ronnieem a společná úcta k Jenningsovi a Merle Haggardovi rozhodla v kapele o tom, že se natočí Haggardův "Honky Tonk Night Time Man". Šlo to dobře dokud Rulph koncem týdne neodjel a kapela ještě přetočila "You got that Right" a "That Smell", natočené původně v Criteria Studios.

Toma Dowda k návratu nikdo nevyzval, takže Ronnie, Rodney Mills a původní skynyrdský bedňák a nyní jejich zvukař Kevin Elson se podujali dokončovacích prací. Smíchali pásky ze Studia One, přemíchali pásky z Criteria Studios a použili je pro album. Realizovaná deska nemá producentský kredit. Ronnie často říkával, že Lynyrd Skynyrd jsou "kluci z ulice, kteří píší obyčejné písně pro obyčejné lidi". Tohle pravdivé tvrzení zkombinované se

zmatkem v kapele, který tu probíhal už od začátku, dalo nové desce název "Street Survivors". Fotografie na čele obalu desky ukazuje kapelu stojící na ulici, zatímco celé pozadí a okolí je v plamenech. Podzim roku 1977 zastihl Lynyrd Skynyrd po dvanácti letech koncertování, zkoušení a natáčení ve stádiu značné hudební vyspělosti a brilance. Začali také ochutnávat nový rozměr své popularity. "Street Survivors" bylo první album Lynyrd Skynyrd, které bylo hned při svém vydání oceněno zlatou deskou /prodáno přes 500.000 kopií/ a všechno naznačovalo, že se brzy stane nejpopulárnější deskou kapely. V listopadu měli Skynyrd kralovat v newyorském Madison Square Garden. Koncert měl být součástí jejich vůbec nejtriumfálnějšího turné "Tour of the Survivors", které mělo symbolizovat naplnění dlouholetého snu Ronnieho i celé kapely.

Album "Street Survivors" vyšlo 17.10.1977 a dne 20.10. v prvním týdnu jejich plánovaného tříměsíčního turné se zřítilo jejich letadlo 1947 Convair 240 Turbo. Během letu "uniklo palivo z důvodů selhání stroje z neznámé příčiny". Tak byla charakterizována nehoda v lese u Mc Comb v Mississippi při které zahynuli Steve Gaines, Cassie Gainesová, asistent roadmanažera Dean Kilpatrick a Ronnie Van Zant. Všichni zemřeli bezprostředně po nárazu. Zbytek kapely a týmu utrpěl vážná zranění a mnozí i trvalé psychické škody.

Ironií této letecké havárie je, že přinesla Lynyrd Skynyrd více celostátní publicity než cokoli kdykoli před tím. Kapela tragicky oceňovaná bezohledným image jejich "Survivors Tour" byla rázem všemi vzata na milost.

Nehoda se stala právě ve chvíli, kdy Lynyrd Skynyrd byli přijati všemi vysílači rozhlasu a televize a krátce poté co se Steve Gaines ve skupině plně integroval. Tato tragédie se tak stala jednou z nejsmutnějších v dějinách rock and rollu. "Legenda Lynyrd Skynyrd" - to je titul, který chyběl ještě kapele k úplnému absolutoriu v momentě kdy nasedala do letadla. Když nyní oslavujeme jejich hudební odkaz, můžeme si jenom představit, co by ještě následovalo.

A N A T O L O G I E L Y N Y R D S K Y N Y R D

Byla polovina července 1973 a déšť smáčel půl milionu diváků, kteří okupovali kopečky kolem New Yorku, aby slyšeli Allman Brothers Band, Grateful Dead a Band, představované tady Watkinsem Glenem. Tihle lidé sem přijeli, protože tušili, že by tu mohlo zazářit něco nového jako před čtyřmi roky na festivalu ve Woodstocku. Tušili, že by tu mohlo zasvítit něco důležitého pro budoucnost světového rock and rollu. Tenhle mýtus, jehož síla mezitím utrpěla debaklem v Altamontu, byl kousek po kousku rozdělován a drcen léty politických represí.

Shromáždění Glenu bylo jedno z několika relativně klidných vystoupení, jdoucích ve stopách Woodstocku. Nevinný woodstocký národ se po letech vrátil ke svým obligátním rituálům. Neinspirativní vystoupení Glenovy show, obzvláště Allmans, emociálně rozhašených smrtí Duane Allmana a Berrzho Oakleye, zanechávalo pochybnosti o pokračování jejich slavné éry.

Druhý den nato jsem letěl do Atlanty, kde se konala party při otevírání Al Kooperovy gramofonové značky "Sound of the South", podporované MCA. Kooper byl už namočený v několika slavných případech rockandrollové historie. Hrál s první Dylanovou elektrickou kapelou na "Bring It All Back Home", jako varhaník a frontman působil u newyorské kapely Blues Project a konečně jako ten, který razil komerční formu směsice jazzu a rhythm and blues v kapele Blood, Sweat and Tears, kde se spojila dechová sekce s rockovou rytmikou. Když se teď Kooper honosil tím, že za jeho asistence nastupuje kapela, která se má stát budoucími Rolling Stones, bylo jasné, že není tak těžké vyrobit nějakou kuriozitu. Party se konala v nejžhavějším atlantském klubu toho času a tomu místu se říkalo "Richard s". Bylo tu plno lidí od muziky a všichni se cpali pečenými chilli kuřaty a lokali whisky a pivo. Hluk konverzace jemně přehlušoval první kapelu "Elijah" a nepatrně zakalil i vystoupení sestavy Mose Jonese. Na řadě byli Lynyrd Skynyrd, aby zaplatili jednu splátku na dluh své pověsti. Mělo to trochu cosi do činění s malým podvůdkem, který si Kooper připravil na návštěvníky kvůli tomu co uslyší potom. Hudba Skynyrdů zaječela místností a svou krev srážející intenzitou upoutala okamžitě pozornost hostů. Kytary prořezávaly vzduch jako masivní ocelové motorky poháněné bušícím rytmem. Svůj výstup Skynyrd zahájili písní "Workin for MCA", což znělo spíše jako výhrůžka, než jako oslava.

Stones - to bylo zajímavé přirovnání, ale tahle kapela měla ještě něco dalšího. Ne dva kytaristy, ale tři ! Gary Rossington, kotva kapely, byl definitivně oproštěn od vlivu Keitha Richarda a muž s elektrickými vlasy, Allen Collins, se vymanil z creamovské éry claptonovských sól. Ed King, nejtechničtější fundovaný hráč z celé trojice, vyplňoval hluché pasáže zcela neskutečnými až psychedelickými momenty.

Vedle hřmících kytar tu bylo ještě něco - všechny oči byly upřeny na malého zpěváka s pískovými vlasy, který uchvátil dav bez jediného pohybu uprostře scény, mumlajíc si svoje výhrůžné texty. Tihle chlapci jistě přebrali své inspirace od britských bluesových kapel šedesátých let a sólový zpěvák Ronnie Van Zant určoval odstup a vzdálenost od materiálu, který charakterizoval britský bluesový vývoj. Van Zant zpíval písně jako "Gimme Three Steps", "I ain the One", "Things goin on" a "Poison Whiskey" se suverenitou člověka, který je obeznámen se zradou a hororem, s

jedovatým varováním a zběsilostí, jako by se jednalo o nějaké strašidelné natáčení, úplný Howlin Wolf. Možnost vidět konec éry Watkinse Glena byla smazána Lynyrd Skynyrd, reprezentujícími novou éru.

To nepocházelo z éry míru a lásky toho času, kdy všechno bylo neuvěřitelně čisté. Lynyrd Skynyrd hráli muziku, vycházející ze vzteku a místy přesahující i míru válečné kořisti. Hodně Zantových textů je o zklamání, o paranoie a bezprostředním zlu. Jsou i proti jeho odevzdání se bezúhonné minulosti a o přehodnocování věcí podle vzoru "kapela proti celému světu". Artikuloval tu nikdy nezapomenutý vztek poraženého jihu, vizi venkovské Ameriky, která je pomalu požírána prací plnicích per byrokratů z Washingtonu.

Násilí a smrt procházejí jeho texty od prvních demo-snímků, jako kdyby věděl, že bitva je dobojována a ztracena a všechno je pomíjející, i hlas protagonisty, který je slepý a hrubý ve výsledku všeho.

Richardova show byla jedna z těch událostí, které nabývají na významu až s přibývajícím časem. Hloubka zkušeností inspirovala Van Zantovo psaní a maniakální intenzita vystoupení jeho kapely se staly ještě slavnějšími, než slavný dábelický obchod Roberta Johnsona a než virvál kolem běžných popových biografii.

Písňe z tohoto vystoupení nebyly celým příběhem kapely. Další den pozval Kooper některé lidi k sobě domů a přehrál jim sérii demo-snímků, které ovšem nebyly vyrobeny jen kvůli albu. Jedna píseň byla obzvlášť bojová, více než kterákoli z těch, které kapela hrála předchozí večer. "Was I Right or Wrong" zahrála Van Zantovu múzu do jedné mrazivé výpovědi. Morální poučení písňe reprezentovalo válku, která po celý Van Zantův život probíhá v jeho duši. Zápas mezi věrností - vyřešením hodnoty rodiny, což on osobně zažil a realizací jediné cesty ze slepé uličky, kterou nabízí svět psanců rock and rollu.

Vypravěč písňe "Was I right or Wrong" opouští domov aby se připojil k rockandrollové kapele proti přání svých rodičů. Když po roce zápasů konečně dosáhne úspěchu, vrací se domů aby ukázal rodičům, že si zvolil správnou cestu, i když ví, že oni s tím nesouhlasí. Když nakonec dosáhne uspokojení, zjišťuje, že jeho rodiče jsou mrtví a jejich starý dům už neexistuje. Nad jejich náhrobky přestává zpívat svou píseň.

Tahle představa je stará a silná jako lekce lidství sobě samotnému i inspirace je silně autobiografická. "Snažili jsme se být pravdiví v tom, co děláme", řekl Rossington, když se po letech snažil vysvětlit význam této písňe.

Jejich odhodlanost hrát rock and roll doslova proti všem poskytuje inspiraci pro mnoho hudebních následovníků. Napětí po celé 4 roky mezi debutovým albem a leteckou nehodou - jejich éra skončila stejně dramaticky jako začala. Tato "Anatologie" začíná sérií znovuobjevených demo-snímků z časů formování kapely a nabízí nitky z tohoto bouřlivého klubka po celý čas jejich formace. První tři věci na výběru jsou vyňaty z nejranějších záznamů kapely. Jsou ze série demo-snímků, které natočil Quin Ivy, když se kapela po několika letech hraní věcí od Cream a Zardbirds snažila najít svůj vlastní zvuk. Začínáme přiměřeně - s poznávacím znamením kapely - písni "Free Bird" - základním kamenem kompozic, které ukazují konfliktní trend, hlavně ve Van Zantově psaní. Zpěvák smutně bere své prohry - první pokus stát se milencem - brzy na to se stává objevitelem života. Ironicky hlásá svou svobodu a současně odmítá, že jeho poslání je

předurčené a předem stanovené. Když zpívá "Lord Knows I Can't Change" /Bůh ví že se nezměním/, je jasné, že tady a takhle před léty vyrostl a píseň se stala pomníkem širším než život sám. Je velmi těžké, nepocítit to až v páteři.

Skynyrdi slýchali v jacksonvillských barech, jak hrají Allmans. To byla zkušenost, která je trochu zastrášovala a oni přemýšleli, jak využít muzikanství Allmanů k vlastní inspiraci a zaměřit se na to nejlepší z toho. Jsou tu slyšet ozvěny slide-techniky Duane Allmana a demo aranžmá "Free Bird" už ukazuje závěrečný kytarový zdvih v codě /do taktu/ a tím je zde už naznačený směr, kudy později píseň povede. Prozatimní verze ukazuje vliv Jeffa Becka na kapelu. Instrumentální pasáže naznačují inspiraci skladbou "Beck's Bolero". Než píseň skončí, je už vliv Duane Allmana naprosto zřejmý. Na koncertech byla píseň vždycky věnována původnímu Freebirdovi - Duanovi, než se stala pomníkem Ronnieho Van Zanta samotného.

Původní nápad písně "Free Bird", jako většina ranných Ronnieho textů vznikl ve zkušebně Hell House v Green Cove Springs. "Junkie", další zkušební snímek je silně inspirován Ericem Claptonem a obsahuje krásnou souhru mezi Collinsem a Rossingtonem. Collins tu používá bleskový kvákadlový styl ala "White Room". Stejně jako v písni "Vino", zúročuje se tu zkušenost kapely s poflakováním se po jacksonvillské vykřičené čtvrti. "He's Alive" je třetí demo z Quinvy a další Van Zantovo přemítání o smrti a vykoupení. Zpívá tu o postavě otce, který mu pomůže dostat se přes těžké chvíle a ukáže mu prostor pro víru v Boha.

"But now you have gone, and I'm on my own", nařiká Van Zant, "I wish that you were right by my side.

I would love to tell you that I know he's alive". /Ty jsi odešel, ale já stojím pevně. Rád bych tě měl vedle sebe. Chtěl bych ti říct, že teď už vím, že on žije./ Napětí mezi vírou a zoufalstvím, mezi hledáním nejistého osvobození se a bezpečím usedlého života, mezi hříšníkem a spaseným - toto vše je součástí Van Zantových textů až do konce jeho života. Bylo to dilema, které nikdy nedořešil, možná proto, že věděl, že definitivní odpověď neexistuje.

Producent Jimmy Johnson z Muscle Shoals Sound Studios slyšel první demo-snímky a měl dostatek představivosti na to, aby kapelu uvedl do studia a materiálem, který by vynesl album a na který oni byli strašně pyšní. Jenže album bylo opomíjeno všemi nahrávacími společnostmi a snímky byly nakonec přece jen realizovány, ale až po letecké nehodě jako "Skynyrd's First and Shoals" a má větší napětí než verze přijatá na "Street Survivors". "Gimme Three Steps" a "Trust" jsou také předchozí nerealizované verze z nahrávání v Muscle Shoals. Z obou písní vyzáruje ta horší stránka rockerské existence plné šarvátek. "Trust" je Van Zantův nejparanoidnější text z ranné doby. Silná, odsekávající kytara se pojí s dramatickým nárazem k varujícímu chorusu: "You can't always trust your woman. You can't always trust your best friend. Beware of the ones that you need cause they might be the ones that do you in." /Nemůžeš vždycky věřit ženě. Nemůžeš vždycky věřit příteli. Měj se na pozoru před těmi, které potřebuješ, protože právě oni tě mohou zklamat.

"Comin' Home", vyňatá z alba "First and...Last" nabízí druhou stránku sentimentálního výrazu z "Trust", vděčnost unaveného tuláka, vracejícího se do náruče rodiny po útrapách života na cestě. Tady hledá Van Zant pomoc své ženy a přátel a je vidět, že

se snaží restaurovat svého ochablého ducha.

To byla poslední píseň z Muscle Shoals a složitost aranžmá ukazuje, jak moc se Lynyrd Skynyrd naučili a jak se zdokonalili i v komponování díky vlivu Jimmyho Johnsona a Swampers. Muscle Shoals Session začínal s novou rytmikou a pouze dvěma původními kytaristy a v té době se bubeník i basista ve skupině plně integrovali.

Ed King dokreslil obraz kapely později, ale v roce 1975 zdvojnásobil tolik kytarových partů na to, aby se stal součástí hudebního odkazu skupiny. Tři kytary jsou tu užívány pro rozšíření struktury od country hraní pod verzemi ve vokálu, až po jemné slide figury a kvílící zkreslené dvojhlasy a planoucí sóla, které dávaly písním jejich monumentalitu a které končily Rossingtonovými jasnými finálními běhy, inspirovanými jazzem. Sóla Billyho Powella byla natočena pro některé písně obsažené na "First and...Last" a je těžké uvěřit, že nebyly součástí originálního plánu.

Když Al Kooper kapelu angažoval, byl nadšený jejich demo-snímky z Muscle Shoals, ale chtěl natočit Skynyrd vlastním stylem. Na rozdíl, od vztahu učitele a žáků, který tu panoval s Jimmy Johnsonem, vztah s Kooperem byl výbušnou směsí s bujícím kvasem a otevřeným nepřátelstvím od samého začátku. Johnson pomohl kapele při natáčení k seberealizaci a on sám byl zainteresován na hraní tohoto druhu muziky. On dal své osobě statut otce, dal kapele ve studiu dostatek času, kdy jim nikdo z celé branže nenabídl pomocnou ruku. Kooper byl všechno to, co Johnson nebyl - Yankee - obchodník hudebního průmyslu a rocker do morku kostí. Kooper věděl, jak zaobcházet s image a vedením rockové kapely. Jestliže Johnson věděl, jak nejlépe natočit rytmickou sekci, Kooper věděl a měl zájem jak vytvořit nejlepší rockovou kapelu světa.

"Kooper měl vizi kapely, jaká tady není", vysvětluje Ed King. Kooper dobře věděl, že drží za ocas tygra, když si otestoval divoké demáče z MCA.

"Down South Jukin" je ta nejradostnější píseň jakou kdy kapela natočila - mejdanová hymna, která později zcela uchvátila jejich fans a je symbolem kapelového ducha. "Truck Drivin Man" je nádherná honky-tonková exhibice. Důvod, proč se tato píseň nedostala na první album, je pravděpodobně ten, že pro rockové publikum 70 let zněla příliš country.

V silné písni "Mr. Banker" se Van Zant blýskne jako country-bluesový zpěvák - a to už je nějaká pochvala! Opět jednou je zde důvod k zatřesení posluchačem. Zpěvák odmítá vlastnit cokoli cennějšího než je Les Paulova kytara 1950 a odmítá jednat s bankéři - brát a dávat peníze "to burry my Papa" /aby pohřbil jeho otce/.

Žhavá demo-verze "I ain't the One" zní tak, že by sama o sobě mohla zprostředkovat mnoho dobrých obchodů. Drtivá kytara a Van Zantův posedlý zpěv, zhušťující všechny přednosti kapely do nádherného balení. "Poison Whiskey", inspirovaná kytarovými aranžmá jejich veličenstev James Gangu, pomohla jen přiložit polínko pod oheň rozdělaný pro MCA.

Basista Leon Wilkeson, který napsal pro první album většinu basových partů, opustil kapelu krátce před tím, než ho mohl Kooper vzít do studia. King, který se se Skynyrdy přátelil na turné se Strawberry Alarm Clock, přijel, aby nahrál basové party stejně jako kytarová sóla. Po dokončení natáčení kapela přesvědčila Wilkesona k návratu a King přijal roli třetího kytaristy.

"Pronounced" je jako album stěžejním bodem jižanského rocku v momentě, kdy vlastně všechny významné poallmanovské pokroky splývaly. Byl to nejen silný debut jedné z největších kapel ve Studio One v Doraville, Georgie, na domácí půdě Atlanta Rhythm Section - byla to přímo výzva. Jejich domácí zvukař byl výtečný Rodney Mills, který obstál při natáčení snímků A.R.S., stejně skvěle s Donnie Van Zantem v čele jako při některých nahrávkách 38 Special.

Mills se zaměřil na to, aby kytary hovořily samy za sebe a k tomu, aby svou dovednost mohl aplikovat, našel v Lynyrd Skynyrd dokonale protějšky.

Kooper byl ale virtuózně pracující člen skupiny a žádná jiná píseň nenese tak významnou pečeť jeho práce jako "Tuesday s Gone". Pod pseudonymem Roosevelt Grook hrál Kooper na basu, mellotron a zpíval druhé hlasy. Tam kde de facto nemohl využít rytmické sekce kapely, nahrál bicí Robert Nix z A.R.S. Kooperův dramatický mellotronový part dodal této elegické baladě podobu téměř filmovou. Příběh je ostentativně o tom, jak muž opouští ženu, ale Van Zantův mocný zpěv dělá z písně dílo o prohře a osamění příliš velikém na to aby ho unesl jediný vyprávěč.

V "Things goin on" ventiluje Van Zant bičující obžalobou své zhnusení nad politiky. Vyjádřil zde zřejmě své politické přesvědčení mnohem rafinovaněji než mnoho odborníků před ním. On jednoduše nebyl schopen definovat nějaký určitý konzervativní nebo liberální názor. Obecná bezkonceptnost je to, co on považoval za problém celé Dixie, ale v téhle písni jsou i urážky proti vládě, která vede válku a přitom posílá lidi na Měsíc, aby vyzkoušeli stravu pro chudé. To považuje za těžký údel života pod konzervativci této éry.

"Sweet Home Alabama" - zahajovací píseň ze Second Helping je možná zrovna ta píseň, která pomůže mnoha lidem pochopit Van Zantovy politické názory, ale i to je příliš pohyblivý písek. Van Zantovy vášnivě brání jih, ale podtext písně nemá charakter partizánské politiky. George Wallace je zde v rozporu s regionální pýchou hájen - tou pýchou, kterou Neil Young ze stejného důvodu napadl.

"Second Helping" a její následovník "Nutnin Fancy", reprezentují vrchol popularity Lynyrd Skynyrd a jejich tvůrčího elánu. Tříkytarový nápor byl přesně nastaven, materiál na nové desky se kupil a hromada ho ještě zbývala z předchozích let. Když King převzal třetí kytaru, dostalo psaní písní nový směr. King vzpomíná na den kdy se podílel na napsání písně "Sweet Home Alabama", jako na den, kdy se připojil se svou kytarou.

"Jel jsem domů a ve snu se mi zjevilo to sólo - notu od noty", vysvětluje King. "Prstoklady, změny akordů - všechno. Já jsem jenom vstal a prostě jsem si to zahrál a trochu vypracoval. První píseň, kterou jsem kdy napsal "Incence and Peppermints" byla mnou samotným ukradena a já to koukal hezky zúročit".

"Sweet Home Alabama" byla natočena ve Studio One a zbytek alba Second Helping pak Record Plant v Los Angeles. "Workin for MCA" provází dvojice smrtících sólových kytar Collinse a Rosingtona. Taky na "Call me the Breeze" od J.J.Calea patří Rossingtonovo sólo k vrcholům desky. J.J.Cale nebyl jediný komu kapela vzdala hold na albu Second Helping. Na "Swamp Music" přirovnává Van Zant vytí psa k bluesovému sténání ze Son House.

Hlavní hold je zde však rezervován v "Ballad of Curtis Lowe", v písni o černém majiteli venkovského obchodu, který zaplatil zásobou lahví, kterými mi kapela vylepšovala náladu. Po tom, co

dostali tohle občerstvení, bluesman ze sousedství vzal kytaru a hrál jenom pro ně. Tohle gesto obchodníkovi Van Zant nikdy nezapomněl a nakonec našel způsob jak se mu za to revanšovat. Jestli tu byl nějaký zázrak, pak je především v písni "The Needle and the Spoon", která z alba Second Helping pojednává o nebezpečí užívání heroinu. Van Zantova věčná výpověď "I know, I know" ke konci ukazuje jak blízký problém to pro něj musel být. Collins tu nabízí své vlastní pozorování zlomyslně claptonovským sólem. Tento výběr obsahuje i předešle nerealizovanou píseň "Was I Right or Wrong". Je to studiová verze natočená v průběhu session pro Second Helping. Proč nebyla nikdy dokončena pro originální desku, to je otázka pro všechny, ale současná technika remixu umožnila tuto verzi dokončit a přítomnost písně v této kompilaci zajišťuje jeden z jejích vrcholů.

Další souběžný problém zkoumá Van Zant v písni "Don't ask me no Questions", písni která vyjadřuje jeho podráždění nad tím, jak ho přijímají jeho přátelé doma po tom, co se stal hvězdou. Jeho nesouhlas se statutem hvězdy ho v jeho textech trápil až do konce.

"Nuthin Fancy" se otevírá dalším silným rockem postaveným na riffu Eda Kinga - "Saturday Night Special". Stejně jako "Alabama" byla tahle píseň natočená ve Studio One a dramaticky vyčnívá ze zbytku materiálu. Natočena za jednu noc s Rodney Millsem za pultem, je "Saturday Night Special" písni s nejtvrdějším riffem jaký kapela natočila.

Vzdor Van Zantově pověsti výtržníka a chybným představám o jeho vztahu ke státu, ústy této písně tady straší celostátně velmi liberální zákon o zbraních, se kterým někteří lidé velmi lehkovážně zacházejí. Nikdo nikdy nepodal přesvědčivěji umělecky zpracovaný argument proti ručním zbraním, než Van Zant, který to dokázal vyjádřit několika uzavřenými verzemi své písně. Zpívá zde o nesmyslném zabíjení a doporučuje "všechny zbraně vrhnout na dno moře".

"On the Hunt" a "Whiskey Rock-a-Roller" reprezentují nový směr Van Zantova psaní, které má v tomto čase své přesné místo.

"Posledních 5 let byla kapela pořád pohromadě a Ronnie psal víc o nás a o věcech, které se nám na cestách přihodily", říká Rossington. "On the Hunt" je upřímný popis pokoncertových zábav kapely a zveličuje i nezbytné šiky dívek, které se tlačí na jejich party. "Whiskey Rock-a-Roller" je opojná oslava rozjařenosti, která provází rockovou kapelu z města do města. Živá verze písně, převzatá z vystoupení na festivalu v anglickém Knebworthu 1976, ukazuje Van Zanta v největší formě.

Kamkoli kapela přijela, shromáždili se tisíce kluků, aby slavili svou partu s Lynyrd Skynyrd. Na jihu vládí duch loyality vdechnutý Allmamy a ve Van Zantovi a jeho kamarádech našel své následovníky. Van Zant byl charismatický vůdce miliónů kluků, kteří se bouří proti každé autoritě, včetně oficiálních rockandrollových institucí. Uměl vyjádřit frustraci a touhu týkající se nejen jižanské problematiky - on došlápl všude. @LH 6 Na rozdíl od Bruce Springsteena, který psal o mýtických touhách mládeže z amerického předměstí. Van Zant vyjadřoval zradu a hořkost i vření života dělnické třídy a neplnění utopických slibů vůči ní. Z těchto příčin se Van Zant stal hlasem pravdy 70 let, jejich hudby a životního stylu, který krácel svou poslední míli před videorevolucí 80 let.

Van Zant dobře věděl jak realizovat to, co dělal a při tom uznával, že jestliže ho jeho následovatelé ustanoví živoucím

totemem, ztratí čistě lidský kontakt a náhled na spoustu problémů. Cloumalo jím zklamání ze změn v jeho životě, ztráty nejlepších přátel, kteří ho přijímali různě po tom, co se vrátil domů jako kapacita. Možná inspirována odchodem Boha Burnse, funguje píseň "Am I losing" jako další metafora Van Zantova osobního života.

Prohra u přátel připoutala kapelu více k sobě a tak doma i na cestách všichni trávili mnoho hodin jamováním s blízkými přáteli z řad muzikantů, na příklad se členy 38 Special. "Made in the Shade" navozuje trochu atmosféru těchto dlouhých sedánek. Hraní na akustické nástroje, bubnování na basu od mléka - to všechno navozuje atmosféru hraní na venkovské verandě a člověk pochopí i Van Zantův pokus o jódlování. Jeff Carlisi, kytarista 38 Special, blízký přítel Van Zanta, s ním často jamoval a po chvilkách pracovali na nápadech k písničkám. Jeden z nejhybnějších produktů jejich spolupráce "Four Walls of Raiford" je zde obsažen a zazní tu poprvé v jejich silném demo provedení, kde jenom Carlisi doprovází jedinečný Van Zantův zpěv.

V roce 1976, když vyšla píseň "Gimme Back My Bullets", strávila kapela deset měsíců na turné a byla neustálým rockandrollováním úplně fyzicky a psychicky vyždímaná a zrušovaná. Po "Nuthin Fancy" odešel Ed King a vrátil tak kapelu ke dvoukytarovému formátu. Potom odešel bubeník Bob Burns a cesty Lynyrd Skynyrd a Al Koopera se rozdělily, aby se spojily s cestami Toma Dowda.

Van Zantovo psaní na tomto albu odráží zmatek, který měl přijít. Titulní píseň shrnuje všechny pocity a je vlastně žádostí o lepší dny s větším komerčním úspěchem dřív, než se kapela úplně zničí náporům rychlého zájezdového života. "Don t wanna see no more damage done"/už nechci vidět ty napáchané škody/ - naznačuje odmítavě Van Zant ve svém textu. Tady se ovšem přímo nemluví o ziscích a pozitivěch, ale ďábelsky tvrdý postoj předchozích desek je tady vystřídan příznáním únavy ze života a z celého světa. Van Zant, který firmu varoval, že výdělek za "Workin for MCA" jim spočítá do deseti, teď přiznává v "Roll Gypsy Roll", že ví jakou spoustu peněz vydělal, ale nemá představu kolik a kromě toho spousta peněz mu "prolétla nosem" při šňupání kokainu. Zájezdy jsou zde líčeny jako příšerná práce vhodná spíš pro všeho schopné bohémy než jako živobytí zajišťující záležitost, jak to viděl kdysi.

"All I can do is write about it" je zde prezentována po první rannou akustickou formou s Van Zantovým překvapivě dramatickým tónem ve zpěvu a v nejzajímavější kompozici bojových témat jeho života. Tady Van Zant sumarizuje celou svou filozofii do vychvalování přírodních krás, které už vidí jako mizející. Teď, ale přichází pocit marnosti nad jeho někdejší bouřlivou reakcí na tento proces. "Lord I can t make any changes - all I can do is write it in a song"/Bože já nemůžu změnit nic - můžu o tom napsat jenom píseň/. Kromě této jedné z nejsilnějších představ, kterou kdy popsal, Van Zant napsal i několik frází, které by se daly charakterizovat jako jeho epitaf: "I can see the concrete slowly creeping, Lord take me and mine before that comes" /Vidím jasně, že už se to blíží, Bože, než to přijde, přijmi mě/.

Zmatek, obklopující Lynyrd Skynyrd po čas tohoto období se odrážel i v kvalitě jejich koncertů a kapele začal opět scházet třetí kytarista. Po úvaze několika velkých jmen, shodla se kapela na relativně neznámém Steve Gainesovi.

Gaines byl přesně to tonikum, které Lynyrd Skynyrd potřebovali. Ten přinesl do kapely svůj hnací motor - silný a spolehlivý při

koncertech. Disponoval pěknými sóly a technikou lahodící oku. Gaines se svým všestranným použitím kapelu virtuózně překopal. Jeho největší síla byla asi v blues. Gaines byl taky mistr až děsivého pikování a ovládal natolik teorii jazzu, že mohl aplikovat některé moderní postupy a koncepce, jež se staly základem pro živá aranžmá.

"One more from the road", natočené v roce 1976 - pouhé tři roky po Richard s Show - představilo i Steve Gainese. To neměl ještě dost času, aby svůj styl plně integroval v kapelových aranžmá. Ještě pořád celou show spíše pozoroval, ale na několika místech je už jeho vklad slyšet. Na "I for Texas" zavádí kapelu do bluesové polohy tak, že mnozí jsou ochotni přísahat, že zde slyší pár míst z "Live at Fillmore East" od Allmanů.

Aniž by změnil identitu kapely, stal se Gaines rázem nejtvůrčivější silou. Skládal i hrál dokonale v souladu s etikou Lynyrd Skynyrd a z jediného alba "Street Survivor", které v roce 1977 před leteckou havárií s kapelou natočil, utvořil muzikální vrchol jejich kariéry.

Na album "Street Survivor" přispěl Gaines dvěma z nejlepších písní, drsným kytarovým boogie "I know a little" a oduševnělým blues "Ain't no good life". Dodal taky kapele sílu ve vynikající verzi Haggardovy písně "Honky Tonk Night Time Man". Van Zant pochválil i Gainesovo sólování s velkým countryovým kytaristou Royem Clarkem.

Na Collinsovu hudbu napsal Van Zant poslední a nej osobitěji pojatý antiheroinový text "That Smell". Je adresovaný samozřejmě - jak jinak - jednomu z členů kapely. Spolu s Neil Youngovou "Tonight's the Night" je to nejkousavější antiheroinový chorál celé rockové historie. To s sebou přineslo i podivný výklad textu, když Van Zant a Gaines zahynuli při leteckém neštěstí, které se stalo při "Street Survivor" turné, ale pozorní posluchači odhalí pravý i ironický osud obou - autora i předmětu jeho textu.

Při nahrávání alba "Street Survivor" se stal Gaines Van Zantovým hlavním partnerem při psaní písní a sám dodal tři písně. "Georgia Peaches" byla později realizována jako část projektu "Legend". "I never dreamed" odhaluje další Van Zantovu stránku ve psaní, která se dosud neprojevila, ale možná taky indikuje směr, který se jeví v titulu. Tady zpěvák zaujímá nový postoj k lásce a přechází k cynickému odmítání lásky jako trvalého vztahu. Prosí milenkou, která ho opustila, aby se do jeho písně vrátila, ale přitom odmítá konečné porozumění ve významu opravdové lásky. V té době Van Zant nezkoumal své nitro. Reagoval pouze na tvořivý přínos, který s sebou přinesl Gaines a těšil se na rockandrollový způsob života na turné. Lynyrd Skynyrd v posledních dnech - vzdorná póza kapely, která se zdá dosáhnout absolutního vrcholu a v témže momentě je vytržena z kontextu.

Anatologie je věnována
Allenu Collinsovi
Kathy Collinsové
Steve Gainesovi
Cassie Gainesové
Deanu Kilpatrickovi
Ronniemu Van Zantovi